

Tak tohle je ten Petr... pomyslela si Evelína zklamaně a ještě jednou pohlédla okýnkem šaliny do míst, kam se zapíchl Lídin prst. Ne, nespletla se. Lída stále a neměnně nadšeně ukazovala na podivně zkrouceného mužička v červené dámské zimní bundě.

Úžasný mýtický Petr, o němž Lída básnila šedesát minut do hodiny... představovala jsem si ho jinak, otráveně se zvedla Evelína ze sedátka a následovala samou radostí vznášející se kamarádku ke dveřím. Vystoupily.

Lída se ani nerozhlédla a už metla ke svému idolu. Evelína cestou přes silnici vstřebávala prvotní zklamání ze známého neznámého.

K Petrovi už dorazila s úsměvem na rtech.

Lída je představila.

Podali si ruce, navzájem se ujistili o potěšení ze setkání, a zatímco Liduš o něčem brebentila, jeden druhého si prohlíželi. Eli si v hlavě rozebrala dojmy z ruky potřesení a řeči těla. To, k čemu došla, ji moc neuklidnilo. A ty oči... hluboké, hnědé, bezedné, temné, jeden by se mohl i leknout... no jo, Štír. Jako by ten jed cítila... Jsem nevyspalá, až z toho blbnu, okřikla se vnitřně a zaměřila pozornost na debatu těch dvou. Právě řešili tu bundu. Milý Petr totiž přespává u Lídy na pokoji, a protože se změnilo počasí a on si z domu nepřivezl zimní věci, Liduš mu láskyplně poskytla kus své garderoby, aby cestou do práce neumrzl.

Elka si nemohla pomoci, něco se jí na tom všem nezdálo. Sedmadvacetiletý zaměstnaný chlap že by neměl na podnájem a musel se harcovat po kolejích? Z toho, jak spolu mluvili, jednoznačně vyplývalo, jak blízký vztah spolu mají, jenže Lidka tvrdila, že spolu nikdy nespali a spát nebudou... oslovuje ho Bráško, sourozenci ovšem nejsou, ani vzdálení příbuzní. Všimla si, že ji Petr upřeně pozoruje. Oplatila mu pohled. Jako by se jí

najednou vpil do očí, napojil se, přicucnul, nasál... a uhnul. Uvědomila si, že z něj má strach; to se jí běžně nestávalo.

Sníh se dosypal. Petr si sundal kapuci a odhalil záplavu dlouhých hustých vlasů v barvě havraní černi. Eli si bezděčně vybavila knihu, kterou se zrovna zaobírala, neb ji chtěla zahrnout do seminární práce. Jak tam tak stál, silně jí připomínal jedno vyobrazení z oné publikace. Jmenovala se Dějiny magie.

To víš, že jo, zrovna ty narazíš na čaroděje, zkusila se vysmát své obavě, ale hlava šrotovala dál. Třídila veškeré informace, kterých se jí od Lídy o jejím zvláštním Bratříčkovi dostalo.

Věnuje se bojovým uměním. Dobře, to nemusí nic znamenat.

Když dospíval, umřela mu maminka na rakovinu. Tehdy se pustil do... do čeho vlastně? Souviselo to nějak s vírou, ale žádné oficiální náboženství ta dobrá duše nezmínila, jen že usilovně pracuje na sebezdokonalování. Ale v jakém směru?

Aby to tak byl satanista, vzhledově by to odpovídalo, variovala Evelína ještě, když brala za kliku svého pokoje. Moc dlouho se v něm nezdržela. Odložila tašku a kabelku, svlékla kabát, nazula pantofle a odebrala se na druhý konec chodby na kafe - Lída ji pozvala a Petr nebyl proti.

Jakmile se Evelína přiblížila ke dveřím, zaťukala jí na nosní přepážku příjemná vůně čerstvého životabudiče. Ač bylo kolejním řádem přísně zakázáno vařit cokoli v kdekoli jinde než v kuchyňce na patře, Lídě se nějak podařilo propašovat na pokoj spirálu s kalíškem, čehož spřátelení kofeinoví závisláci zhusta využívali.

Prošla miniaturní předsíňkou kolem trvale pootevřené skříně a nahlédla do hlavního stanu. Pohodička, útulno, jako v prvorepublikovém nevěstinci. Uspořádání podobné tomu,

jenž panovalo u Eli - místnosti vévodily váleudy sestavené v obrovské letišti, stoly jako štíty vyskládané podél zdi, jednak kvůli místu, druhak kvůli pohodlí.

Domáci ve složení Lída, Petr, Hanka uvítali návštěvu srdečným pozdravem. Petr vyfoukl kouř a pobídl Evelínu k usazení. Usalašila se, záda podložila polštářkem a převzala hrnek s kávou. S poděkováním odmítla nabízenou cigaretu - vysvětlila, že kouří jen příležitostně kvůli chuti, a to dlouhé dámské mentolové... že s nimi a stříbrnou špičkou, do které voňavou trubičku zasouvá vláčnými pohyby šelmy kočkovité, v divadelním klubu budívá zaslouženou pozornost, si prozatím ponechala pro sebe. Přepadl ji prazvláštní pocit, že čím míň toho o ní Petr bude vědět, tím to pro ni bude snazší. Teď, když se zbavil té bundy, mu jisté kouzlo nemohla upřít. Vlasy stažené do culíku, pevné, pružné paže s přirozeně vyrýsovanými svaly, černé tílko, stříbrný řetízek, na němž se při každém pohybu jemně zavrtí... pentagram. A kruciš. Všiml si, že si všimla, a pokusil se s ní spojit pohledem. Zaujatě studovala ornamenty na porcelánu, který držela v dlaních.

Bratříček... sestřička... takže Lída v tom jede taky? Nakonec i to dnešní náhodné setkání mohlo být klidně předem připravené... ovšem co by ze mě měli? Holka ze vsi, poprvé ve velkém městě, všechno nové, nikdo známý... měla jsem takovou radost z nové kamarádky, že jsem na sebe vykecala ledacos z toho, o čem obvykle mlčím... že by je zaujala ta grafologie? To je přece oficiálně uznávaná metoda, s magií nemá nic společného... nebo ta numerologie?

Podívala se na Lídu. Její temně hnědé oči zářily spokojeností.

Petr věděl, jak se dvořit ženě. Zahrnoval ji pozorností, velmi často se jí letmo a jakoby náhodou dotýkal, byl vtipný,

naslouchal... a přitom se nijak netajil tím, že souloží s Hanou. Eli měla pocit, že na ni Lída žárlí. Bývala často mrzutá, nerudná až kousavá a permanentně nabručená. Před Petrem se ovšem držela zpátky a snažila se chovat normálně. O sexu to teda asi fakt nebude, to by byla Liduš protivná na Hanku, a ne na mě, mudrovala Eli ve sprše. Víc ze své unavené hlavinky nevytěžkla. Poslední měsíc toho moc nenaspala; prakticky každý večer, když přišla na kolej, ve spěchu něco zhltila a vyrážela na noční šichtu do hospody, na kulečník nebo do kina, obvykle s Petrem, Lídou a ostatními exempláři.

„Jim se to paří, mají dva semináře denně, ta můžou chrápat do poledne, jenže já vstávám denně ve čtvrt na šest a ve škole hniju minimálně do pěti,“ postěžovala si osušce.

„No a co, vyspíš se v hrobě,“ odvětil jí škodolibý kus froté jednou z Lídiných průpovědek.

Výborně, už mám i haluze, kdypak dojde na bílé myšky, otázala se v duchu řečnický a při hledání něčeho na zub mimoděk zavadila pohledem o budík, který její spolubydlící pravidelně zavírala do kuchyňské linky. Ukazoval půl páté a ani trochu se nestyděl. Evelína se opřela o sektorku, a aby neusnula vestoje, připomínala si ranní běh událostí. Ve dvě je vykopli z hospody, tudíž se odebrali k Lídě. Hanka odešla s jedním z kluků a Liduš se zavřela v koupelně. Petr skočil šipku na letiště, otočil se na bok a poklepal vedle sebe. Eli nabídku přijala a udělala si bene. Podepřela si hlavu levou rukou a čekala, co bude. Petr se k ní natáhl a vzal ji za zápěstí. Udiveně se na něj podívala. Neřekl nic a našteloval jí paži, jako by se chystal dělat paci, paci; pak namířil svou levou dlaň přímo naproti Eliině tak, aby od sebe byly vzdáleny asi dvacet centimetrů.

„Pravá dává, levá bere,“ pronesl po chvíli té podivné pantomimy.

„Co?“

„Energii.“

„Ahá...“

„Nevěříš?“

„Moc ne.“

„Dej sem ruku.“

„Kterou?“

„Tu, co máš pod hlavou.“

„Proč?“

„Uvidíš.“

Evelína se vzepřela na levém předloktí a celkem plynule se turecky usadila. Neušlo jí, že Petr celou dobu svou dlaní kopíruje pohyb té její tak, aby zachoval jejich původní vzdálenost i směr.

„Kam mám dát tu ruku?“ zajímala se Eli.

„Do té díry mezi dlaněmi.“

Přikývla a pomalu sunula prsty do určeného prostoru. Vnímala v bříškách jemné mravenčení. Ach, ta sugesce, pomyslela si a zrychlila pohyb. Najednou ucítila výrazné štípnutí a instinktivně ucukla.

Petr se usmál: „Už věříš?“

„Hm... Něco tam asi je, trochu mě to koplo.“

„Vyměníme si ruce.“

Evelína svolila k dalšímu experimentu. Po pár vteřinách se jí levou dlaní rozlilo příjemné teplo, jehož intenzita sílila.

„Máš to v sobě,“ pronesl tiše Petr a hleděl jí měkce do očí.

Než se stihla optat, co přesně tím myslel, vyšla Lída z koupelny.

Lidová moudrost praví, že „na svatého Jiří vylézají hadi a štíři“. Jak to mají zařízené hadi, skutečně netuším, připojila Eli k pranostice vlastní dodatek, ale Štír Petr povzbuzován slunečními paprsky věčně někde courá.

„A já abych chodila s ním,“ durdívala se naoko Eli, aby si před spolubydlící Ritou zachovala tvář.

Procházela se s Petrem moc ráda. Ukazoval jí významné i hezky obyčejné kouty města, jež znal líp než svoje boty; ty totiž občas hledal, neb si v té záplavě holek, dívek a ženských, s nimiž spával, leckdy nepamatoval, u které je nechal. Jelikož mívala Eli semináře až do pozdního odpoledne, výlety se – k Lídině nelibosti - sem tam protáhly hluboko za soumráčnou chvíli... pak teprve nastávala ta pravá romantika. Blikající světýlka, ruka nabídnutá coby opora při zdolávání neznámého terénu, zajímavé povídání o tom, co ten den navštívili... kdybych tě neznala, tak bych snad i věřila tomu, že mě balíš, kluku špatná, málo hezká, přemítala Evelína cestou na koleje. Čím více Liduš běsnila, tím častěji se Petr zdržoval na pokoji u Eli. Pravda, Rita z toho nebyla příliš nadšená, ale poté, co jí Petr několikrát za noc dokázal, jak umí být vděčný, námitky ustaly.

Nesnáším úterý! definitivně se rozhodla Evelína. Ve škole od 6:50 do 19:35, půlhodinová jízda narvanou šalinou, kdy člověk stojí na jedny noze, a ještě ne na svý, čekání na autobus, a než se dohrabu domů, je devět... no, dneska jsem to stihla trochu dřív, podívala se na hodinky, když brala za domovskou kliku, šikovná jsem... taky hladová... a nasraná jak jezevec, doplnila poté, co obhlédla situaci. Petr se zrovna blíže seznamoval s Ritou, místo pozdravu jen kývl hlavou a pokračoval v započatém díle. Eli se odebrala tam, kam i císař chodí sám, a protože nechtěla dělat křena, rovnou se osprchovala a umyla si vlasy. Když se vrátila na místo činu, už bylo po programu. Sedla si, natáhla nohy a mlčela.

„Děje se něco?“ překvapilo ticho Petra.

Vím, že s ní spíš, ale obírat bys ji přede mnou nemusel, tupče, dralo se na jazyk Eli, ale nahlas uvedla druhý důvod své rozmrzelosti:

„Jsem utahaná ze školy, bolí mě hlava.“

Petr rychle zapomněl na Ritu, která cosi rýsovala u stolu, zvedl se a šel uvařit kafe. Po pár doušcích pekelně silné kávy se Evelíně udělalo líp a vymáčkla ze sebe i nějaký ten vtípek. Když jí dlouhovlasý Casanova nabídl uvolňující masáž, na znamení souhlasu si stáhla ramínka podprsenky, odhalila šíji a natočila se k masérovi tak, aby na ni pohodlně dosáhl. První dotek zastudil. Maličko ji zamrazilo, ale ne nepříjemně. Hbité prsty putovaly po její krční páteři a věnovaly se zatuhlým svalům. Eli blaženě vzdychla. Zdálo se jí, že se ruka na jejím trapézovém svalu lehce zachvěla, ale brzy to pustila z hlavy a vnímala jen šikovné hmaty a úlevu, jíž přinášely. Slastně zavrňela. Teď už ten prstotřes cítila zcela zřetelně. Petr odtáhl dlaně a s průhlednou výmluvou, že slíbil Lídě karty, vysvištěl z pokoje. Vláčně se protáhla. To jsou věci.

„Fertyk,“ vydechla Evelína spokojeně, když v neděli večer zdárně a bez nehody dovlekla tašku do výtahu.

Přimáčkla obě křídla zdviže do klidové polohy, zvolila knoflík nejvyššího patra a začala v kabelce hledat klíč od pokoje. Na příslušně očíslovaných dveřích visela cedulka. Hledal tě Petr, máš se stavit. R.

Hm, a že na mě nepočkal uvnitř, potutelně se pousmála Eli a vstoupila. Pověsila sako, vyměnila balerínky za pantofle, naplnila ledničku přinesenými dobrotami a pootevřela okno. Místnost se brzy naplnila svěžím pozdnějarním vzduchem. Proč mám pocit, že mířím do jámy lvové, když je Lída Beran? Zamkla zvenku.

„Dáš si kafe?“ uvítala Liduš nezvykle vlídně očekávanou návštěvu.

„Od Žida, nebo z konzumu?“ informovala se Eli.

„Děvčico nešťastná, jeden Vávra ti nestačil?“ opáčila Lída, čímž dala najevo, že u ní dobrý.

Prima. Petr se rozvaloval na letišti a kolem sebe měl rozložené čertovy obrázky.

„Umíš s kartama?“ tvářil se jako neviňátko.

„Přijde na to,“ prohlásila Evelína. „Umím žolíky, mariáš, voko, prší, kvarteto, vole, lehni... Ale tyhle karty vidím poprvé,“ vzala do ruky pomalovanou kartičku, aby si ji líp prohlédla, „co se s nima hraje?“

Lída poprskala zeď před sebou a Petr se smíchy málem převalil na záda. Eli si připadala jako blbec.

„S těma se nehraje, ty se vykládají,“ vysoukal ze sebe po slabikách Petr, když popadl dech, „říká se jim taroty.“

„Jak vykládají? Jako pasiáns?“ pokusila se Eli zorientovat v situaci, zatímco Petr polykal další záchvat smíchu.

„Néééééé,“ vypadlo z něho nakonec, když byl opět schopen srozumitelné artikulace, „tyhle karty se používají k věštění.“

„Takže ti zjevily, že se dneska večer královsky pobavíš?“ ukápla Eli trocha jízlivosti.

„Karty nikdy nelžou,“ poznamenal najednou úplně vážný Petr. „To jen člověk je může špatně číst. Na,“ podal Evelíně balíček.

„Můžu na ně sahat? Abych je nějak neurazila,“ spratkovala Eli ještě chvíli, ale pak ji přemohla zvědavost.

Upíjela kávu a studovala jednotlivé symboly.

„Má každá karta pevně daný význam, nebo záleží víc na tom, co toho, kdo vykládá, k tomu napadne?“ obrátila se s otázkou na Petra.

Zašátral za sebou, nahmátl úzkou knížečku a položil ji před Eli. Crowleyho magický tarot, přečetla ozdobně vyvedený nápis na přebalu. Přitáhla si knihu blíž a podle svého zvyku nejprve nalistovala pasáž o autorovi. Pán, co na ni shlížel z fotky, se jí vůbec nelíbil, a to, co se o něm vzápětí dozvěděla, ještě míň.

„Vám nevadí, že ten Crowley provozoval černou magii? Nemůžou člověku ty karty nějak ublížit?“ vznesla dotaz a napjatě očekávala odpověď.

Petr a Lída si vyměnili pár krátkých pohledů. Eli se zdálo, že tomu jejich němému rozhovoru částečně rozumí, a trochu zapochybovala o své momentální přičetnosti, to když si zcela spontánně vzpomněla na přednášku doktora Jarolímka. Pak nemají být doktoři hypochondři, když se pořád hrabou v nemocech, vzpomatovala se po pár vteřinách, taky na sobě pozorují příznaky poruch, o kterých se zrovna učím.

„Leda že by na tebe chtěl někdo prostřednictvím nich něco přenést, jinak samy o sobě ne,“ vážil pečlivě slova Petr.

No, jen aby, zapochybovala v duchu Evelína a předsevzala si, že coby levák tyhle karty bude brát raději do levé. Tak, pro sichr. A začala s tím okamžitě, což neušlo ani Lídě, ani Petrovi; nahlas to ovšem nekomentoval ani jeden. Eli by si nejradši nafackovala. Takhle se ztrapnit... dokončila obhlídku a pátrala po něčem, čím by se zaměstnala. V zorném poli zaznamenala neznámý předmět tvarem připomínající knihu, a to velmi objemnou. Hm, taková bichle, že jsem si jí nikdy dřív nevšimla... třeba je tu nová, tak jako já, nemohla se zbavit studu za karetní lapsus. Knihy byly její vášní, četla ráda, pozorně a nenasytně všechno kromě telefonních seznamů. No jen se pochlubte, milánkové, co roztomilého máte v doupátku.

„Co to je?“ obrátila se na Liduš a pohodila kudrnami směrem k rozměrnému svazku.

„Bible,“ přispěchal hbitě s vysvětlením Petr.

Eli věděla, že Lída občas dochází do jakéhosi spolku, podle toho, co vyprávěla, se nejspíš jednalo o nějakou odnož křesťanství.

„Můžu se kouknout?“

„Umíš švabach?“ zajímalo Petra.

To si piš, brouku, chtěla si Evelína napravit reputaci, ale pak si řekla, že není kam spěchat.

„Nijak zvlášť, jen pár písmen. To je nějaké speciální vydání?“ převzala Slovo Boží a položila ho do klína.

„Jo,“ přisvědčil Petr, „staré a vzácné. Přečteš nadpis?“

Eli se zahloubala do ozdob, krůcánků a linií.

„Bible to je, b poznám,“ soustředěně studovala písmena vklíněná do kožené vazby.

A ne tak ledajaká, dodala v duchu, přičemž se snažila zachovávat neutrální výraz. První dojem byl správný. Nebezpečnej chlap.

Tak si to jablíčko prohlídneme zblízka, sebrala Evelína veškerou odvahu a rozevřela desky. Velmi působivé, zhodnotila pro sebe výtvarně velmi originální pojetí liter, obzvlášť těch úvodních. Hady se to v nich jen hemžilo, splétali se, rozdělovali, vrstvili a požírali v rozličných uskupeních... skoro jako od Bosche, napadlo ji, ale on byl mystik, ne satanista.

„Tak co, líbí?“ nespustil z ní Petr zkoumavé oko ani na vteřinu.

„Něco takovýho jsem v životě neviděla. Nářez,“ popravdě odpověděla Eli.

„Rozumíš něčemu?“ vyzvídal.

„Sem tam,“ zatvářila se Evelína neurčitě a znovu se ponořila mezi řádky.

To víš, tobě to budu vykládat, potvoro, dávala si pozor, aby se jí neroztřásly ruce. To napětí ze mě určitě cítí, ale nemůže s jistotou říct, z čeho pramení. Za čím větší blbku mě bude mít, tím to pro mě bude lepší, málem si teď pogratalovala za tu epizodku s tarotem. Furt ve střežu, naskočila jí v mysli hláška Franty Kocourka. Pořád se něco děje. A že vždycky mně...

Uvědomila si absolutní ticho pokoje. Lidka seděla u compu a pařila, Petr předstíral relaxaci a Eli se prokousávala

švabachem. Přesto tam panoval čilý ruch bezeslovné konverzace. Aniž by se o to Evelína snažila, chytala ty vlny a transformovala do slov, jako by jí je někdo diktoval. Na chvíli se oprostila od psaného textu a přemýšlela. Když vnímám já je, jsou napojeni i oni na mě? Vidí mi do hlavy? Pak by ovšem věděli, že jim rozumím, a mohli by mě takhle testovat... hm, zapeklitá situace. Vrátila se ke knize. Probírala ji pečlivě, list po listu, a namátkou si vybírala slova k přečtení. Oddíl, ke kterému se právě dostala, jí vnukl nápad přímo ďábelský. Protáhla se, zavrtěla jak slepice na hřadě a dívala se na Petra tak dlouho, až otevřel oči. Nahodila líbezný kukuč.

„Nemohl bys mně kousek přečíst? Abych věděla, co si prohlížím... třeba tady, to,“ podstrčila mu stránku s Osmnáctým enochiánským klíčem.

Zběžně přelétl očima první řádek. Zarazil se. Bylo vidět, jak se mu od usilovného přemýšlení kouří z uší. Teď se předved', frajere, fixovala pro změnu Evelína každý pohyb Petrovy tváře. Lída vytušila, že se něco děje, a na chvíli se odpoutala od počítače. Petr jí věnoval nevěřící pohled. Eli si připadala jako na divadle... jen se honem nemohla dopátrat, jaký kus to dneska večer vlastně sleduje; nakonec se přiklonila k absurdnímu dramatu.

„Vyber si něco jiného, tohle teď číst nemůžu,“ pokusil se Petr vybruslit z maléru.

„Proč?“ nedala se Eli.

„Prostě to nejde. Je to součást rituálu a nahlas se to smí přednést pouze při něm.“

„Rituálu? V Bibli jsou nějaké rituály? Nikdy jsem si žádného nevšimla,“ hrála Eli udivenou.

„V týhle jo,“ našlapoval opatrně Petr v minovém poli.

„To se mi nezdá,“ nakrčila nos Evelína a opět trochu utáhla smyčku, „co je to za Bibli?“

Petr hledal pomoc u Lídy. Marně.

„Taková zvláštní Bible, no,“ odsekl naštvaně.

A mám tě, prevíte...

„Co se vztekáš? Nejdřív mně ji půjčíš, ptáš se, jestli ji znám, a když se o ní chci něco dozvědět, tak děláš fóry,“ předstírala uraženost Eli. „Bůhví, co je to zač a kdes to sebral. Na, vem si to,“ zaklapla knihu a odstrčila ji od sebe, „ať ti neutečou hadi.“

Nabručeně ji zbavil foliantu.

Zblajzl to i s navijákem, potěšil Eli úspěch její herecké improvizace, měla jsem jít na JAMU.

Následujícího dne se Evelína vypravila do univerzitní knihovny. Místo aby se s ostatními žádostivci utkala v litém boji o několik málo výtisků povinné literatury, postavila se k věčnému rejstříku. Náramně ji zajímalo písmeno S. S jako satanismus. Kartotéka jí nabídla dva tituly – kulturně historickou studii a filozoficko-mystické pojednání z konce 60. let. Připadalo jí jednodušší jít přímo ke zdroji, proto zvolila druhou z knih. Vyplnila žádanku a čekala, až na ni dojde řada. Knihovnice trochu povytáhla obočí, nahlédla do záznamů výpůjček a na Eliin vkus až příliš hlasitě oznámila, že bude potřebovat průkazku, protože „Satanskou bibli půjčujeme pouze prezenčně do studovny.“ Minimálně dvacet očí se v tu chvíli zvědavě páslo na Evelíniých rozpacích.

Baba..., ulevila si v duchu Eli, stoupajíc po linoleem pokrytých schodech do druhého patra, ale co, aspoň ten elaborát nebudu muset tahat na koleje.

Studovna voněla dřevem a knihami. Eli si vybrala stůl u okna, usadila se a připravila si blok na zápisky. Po několika málo minutách před ní žena neurčitého věku položila útlou publikaci. Evelína se zhluboka nadechla, úspěšně potlačila nutkání se pokřižovat a hned na první stránce se lekla.

To je ale strašidelný chlap, fujtajbl, zhodnotila autorovu podobiznu, toho potkat v noci na Čáře, zahodím šrajtofli a peláším ke Kapucínům. Najednou zatoužila zmizet. Ze studovny, školy, města, dosahu Petra a Lidky, vypařit se někam, kde by ji nikdo neznal a nikdo nenašel. Jako by si poprvé plně uvědomila, v čem lítá. No tak, přece to nevzdáš, snažila se oživit své skomírající odhodlání, třeba to nebude tak zlý. Prostě k tomu přistupuj jako k další seminárce, chlácholila svůj strach a zároveň se pokoušela přepnout zjitřené vnímání do modu badatelské činnosti. Vzala do ruky propisku a pustila se do Předmluvy. Netrvalo dlouho a blok ozdobila první poznámka.

„Satanismus je nepokrytě egocentrická, brutální filozofie. Je založena na přesvědčení, že lidské bytosti jsou v podstatě sobecká, násilnická stvoření, že život je přirozená selekce a že přežijí pouze silní a Zemi ovládnou ti, kteří bojují, aby zvítězili v nekonečné soutěži, jaká existuje v každé džungli - včetně urbanizované společnosti.“

Evoluční teorie šmrncnutá zkušenostmi policejního fotografa, vyložila si Eli pro sebe význam souvětí a četla dál.

„Tělo zvítězilo. Spása člověka již nebude záviset na odříkání a zapírání sebe sama. Vejde ve známost, že svět těla, svět žijících má být nejlepší přípravou k věčným rozkoším!“

Podtrhla slova „nepokrytě egocentrická“ a vzpomněla si na Ritu, která se prozatím hřála na výsluní Petrovy pozornosti... otázka zní, na jak dlouho, odběhla Eli myšlenkami od filozofického základu prapodivné církve a podívala se do obsahu na názvy kapitol, jestli se mezi nimi vyskytuje něco jako morálka. Nic takového tam nenašla, zato přešel pojednání o sexu, rozkoši a ničení nepřítelů. Ufff, upustila trochu páry a vrátila se k textu. Čekalo ji Satanské devatero.

„Choutky, pomsta, ukájení,“ zapsala si klíčové pojmy a přepadla jí chuť si zapálit. Hezký, Pepiku, počastovala se trochu káravě, a to jsi teprv na desáté stránce, co budeš dělat

na konci? Chytat se stropu? Čert mně to byl dlužnej, tenhle kamaráčoft, trpce a částečně nazlobeně otočila list. Ach jo.

„Smrt slabochům, blahobyť silným!“ Tak tímhle se Petr dozajista nechal inspirovat, nedělala si Evelína ani na vteřinu iluze o altruismu Lídina „bratříčka“. Sama byla několikrát svědkem toho, jak výsměšně a s despektem jednal s lidmi, o nichž se domníval, že se mu nemohou rovnat. Po celkem stravitelné části věnující se důležitosti kritického myšlení a odsuzující slepé přejímání jakýchkoliv dogmat narazila Eli na pasáž rozporující obecně uznávané „miluj bližního svého jako sebe samého“.

„Miluj svého bližního bylo vyhlášeno za nejvyšší zákon, ale jaká moc tak rozhodla? Na jaké logicky zdůvodněné autoritě se zakládá evangelium lásky? Proč bych neměl nenávidět své nepřátele? Může rozeřvaná a zkrvavená oběť milovat krví zbrocené tesáky, které ji rvou, úd po údu? Milujte své nepřátele, a čiňte dobro těm, kteří vás nenávidí a využívají - není to opovrženímhodná filozofie kokršpaněla, který se lísá, když ho nakopnete?“

Smysl pro drama rozhodně nepostrádá, ocenila Evelína umné řetězení sugestivně položených otázek, u nichž už předem tušila odpovědi.

„Nenávidíte své nepřátele celým srdcem, a jestliže vás někdo udeří do tváře, práskněte ho přes druhou!“

Vybavila se jí scénka z jedné z komedií s Budem Spencerelem a Terencem Hillem a usmála se.

„Oplácejte ránu ranou, pohrdání pohrdáním, odsouzení odsouzením a k tomu štědře přidané úroky z úroků. Oko za oko, zub za zub, vždy čtyřnásobně, stonásobně! Staňte se pro svého protivníka zosobněním hrůzy. Tak si získáte respekt mezi všemi stavy a váš duch – váš nesmrtelný duch - bude žít, ne v nějakém

nedosažitelném ráji, ale v hlavách a tělech těch, jejichž respekt jste si získali.“

No, respekt bych tomu zrovna neříkala, dovolila si Eli nesouhlasit s heroldem a rozhodla se pro tento okamžik zapomenout na vlastní letité zkušenosti s pravdivostí Murphyho zákona - „každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán“. Úvahy nad pokrytectvím a falší katolické církve a údiv nad neustávajícími půtkami mezi jednotlivými náboženstvími ve jménu toho jediného pravého Boha, ať již jej nazývají jakkoliv, jí naopak byly velmi blízké. S oblibou totiž vyváděla z konceptu družné a vemlouvavé služebníky Jehovovy čtyřmi důvody boží neexistence, proti nimž nenacházeli argument. Evelína věřila v příčinu a následek, měla potřebu přijít lidem, věcem a jevům na kloub, dobrat se podstaty a dokázala být v tom svém neúnavném pídění i dosti otravná. Mezitím se autor čtenářům svěřil, že satanismus tak, jak jej on chápe, vyplňuje volný prostor mezi náboženstvím a psychiatrií. Inu, docent Chocholoušek by si s tím jistě poradil.

To by pro dnešek mohlo stačit, řekla si Eli a podívala se z okna. Viděla jen tmou. Nejvyšší čas někam zapadnout, dát si panáčka a koukat do blba, malovala si svou blízkou budoucnost ve zlatohnědé barvě oblíbeného šnapsu. Neomylně zamířila do stylové hospůdky s fialovými židličkami a podlahou z bílých a černých dlaždic. Největší raritou zdejšího prostoru však nebyla výtvarně odvážná kompozice, alébrž ze stropu za nohy visící piano a vedle něj stolička pro hudebníka. Eli se prozatím nepodařilo natrefit na nikoho, kdo by na klimpr zahrál, ale občas se bavila představou, že to někdo zkusí. Oproti svému původnímu předsevzetí vytáhla blok a znovu se probírala poznámkami.

„Namísto zdrženlivosti rozkoš... satanistům je doporučováno, aby se oddávali sedmeru smrtelných hříchů, pokud nikomu neubližují.“

To je to, pokud nikomu neubližují... závistí a nestřídmostí beztak člověk nejvíc škodí sám sobě, jeho z toho nakonec bolí hlava nebo žaludek, ovšem do smilstva se leckdy city přimotají a srdcebol je na spadnutí, dumala Evelína nad možností užít si a neublížit. Labužnický dosrkla posledních pár kapek, co ulpěly na dně sklenky, a objednala si ještě jednu. Když hřešit, tak se vši parádou.

„Užívání lidské oběti při satanském rituálu neznamená, že oběť je zabita k uchlácholení bohů. Oběť je symbolicky zničena působením kouzel nebo kletby, jež vedou k fyzické, mentální nebo emoční likvidaci oběti, kterou nelze přičítat přímému působení čaroděje.“

Jistě, neb on se tam octnul pouze nedopatřením nebo řízením osudu, odfrkla Eli uštěpačně nad takovým alibismem, jinak s tím nemá vůbec nic společného... no to je úroveň, obrátila oči v dvoučárkované c přímo nad sebou. Trochu se jí při tom manévru zatočila hlava; zdali přičiněním stoupajícího promile alkoholu v krvi, či tématu, jemuž se celý den věnovala, nedokázala stoprocentně spolehlivě určit.

„Satanista by sáhl k lidské oběti pouze tehdy, pokud by sloužila dvěma účelům: za prvé, aby se při uvržení kletby vybila magikova zloba a za druhé, a to je ještě důležitější, aby se zbavil odporného jedince, který si to zaslouží.“

Pche! By mě zajímalo, jak by se milej satanista tvářil, kdyby na něm někdo vyzkoušel jeho vlastní medicínu. Evelína si uvědomila, že začíná být opilá. Zřetelně vnímala, jak se jí podlaha pod nohama lehoulince chvěje... tak jako když přijíždí šalina, ovšem nejbližší koleje vedly zhruba dvě stě metrů od místa, kde se právě nacházela. Ďáblové zatracený, ještě se kvůli

vám naučím chlastat, svedla svůj mírně nejistý stav na nabízejícího se viníka a požádala o účet.

„Když si někdo svým trestuhodným jednáním vyložené říká o likvidaci, je vaší morální povinností jeho přání vyslyšet.“

Jojo, mravnost nade vše, okomentovala sarkasticky poslední záznam a sklapla notes. Nastal čas přesunout se na bojiště.

Zem pod Evelínou se opět otřásla. Tentokrát už to ovšem měla na svědomí příjíždějící šalina. Eli ulovila místo na samotce u okýnka. Kvitovala to s povděkem, alespoň se mohla zadívat do nikam a nechat myšlenky rozběhnout jak hejno ušáků. Pouhý návrat na koleje pro ni představoval soustavu rovnic o minimálně čtyřech neznámých. Možné bylo v tu chvíli cokoliv a jisté jen jedno. Na točně bude muset vystoupit.

Náhle střízlivá plížila se k bloku jak liška ke kurníku. Prosvištěla vrátnicí a ukryla se do bezpečí menšího z výtahů. Cestou vzhůru se modlila, ať je chodba prázdná. Byla. Zapadla do pokoje a ten šutr, co se jí svezl ze srdce, bez milosti kopl pod skříň. Sedla si na postel. Pomalu se uklidňovala.

Následující dny ji plně zaměstnával školní kolotoč seminárních prací, termínů zápočtů, zkoušek a kolokvií, a tak si jen zběžně uvědomovala, že se Petr nespíš někam vypařil. Lída se o něm nezmiňovala a na kolejích se nevyskytoval; no, možná ano, ale Eli ho nepotkala. Každopádně se jí po něm ani trochu nestýskalo. I tak jich většinou v místnosti strašilo až příliš na to, aby se mohla soustředit na učení. Jakmile to bylo jen trochu možné, sebrala deku, skripta a mazala na kopec. Tam, pozorujíc město a lidské hemžení z vršku, sama neviděna, pronikala do tajů zvolených oborů. Toho odpoledne se věnovala dětské kresbě. Čmárala po papíře náčrtky tvarů, když se za ní ozvalo:

„Bojíš se mě?“

„Měla bych?“ poznala po hlase, kdo se táže, i že dotaz směřuje na ni.

Postavil se kousek od ní tak, aby na něj pohodlně viděla.

„Neruším?“

„Ani ne, stejně jsem si chtěla dát pauzu,“ pokynula mu, aby se posadil.

Rozprostřel se v tureckém sedu, vytáhl z batohu cigarety, nabídl Evelíně, a když přijala, zapálil jí. Kouřili a mlčeli. Nebylo to nepříjemné. Eli to připomnělo začátek šachové partie. Při hře dávala přednost černým figurkám, raději reagovala na situaci; útok a strategie nebyly její silnou stránkou. Nechávala na Petrovi, kdy a jak začne. Ovšem ten se k tomu nechystal.

Eli nevydržela a prohodila: „Z práce?“

„Ne, byl jsem na schůzce.“

„Nový objev?“

„Eli...“

„No co, však si Rita tuhle posteskla, že už tě dlouho neviděla.“

„Měli jsme setkání naší buňky.“

„Hm, to zní oficiálně.“

„Scházíme se pravidelně každou středu... vezmu tě s sebou, když budeš chtít.“

„Přijde na to, co je náplní.“

„Učíme se...“

„Jo, tak po tom se mi vážně stýská,“ opáčila Evelína a vrhla mírně nasupený pohled na rozečtenou publikaci.

„Nenuťm, nabízím,“ řekl Petr a přimhouřil oči, do nichž se opřel po obloze zvolna se posouvající sluneční kotouč.

„Dobrá,“ usmála se Eli, „tak mě nalad'. Kolikpak vás tam je a copak se, kluci, učíte?“ zatvářila se rozpustile.

„Většinou se nás sejde pět, šest a společně se cvičíme v magii.“

„Aha... v něčem konkrétním?“

„Telepatie, psychokineze, vytváření iluzí...“

„Tak v tom jseš asi dobrej, podle toho, kolik máš zářezů na pažbě,“ neodpustila si Evelína lehký rýpaneček.

„Eli...“

„Eli neeli, nepřipadá ti to vůči těm holkám trochu sprostý?“

„Jak to myslíš?“

„No užít si a jít o dům dál.“

„Nic jim neslibuju.“

„Holky to berou jinak.“

„Vědí, do čeho jdou.“

„Vážně?“ Teď se Evelína skutečně rozčilila. „Vážně jim na rovinu povíš – milá slečno, mám zájem jen o šuk, jakmile mě omrzíte, zvednu se a zmizím?“

„Takhle přesně ne, ale...“

„Jistěže ne,“ vpadla mu Eli neslušně do věty, „protože po takovém projevu by tě většina poslala k šípku, ty přímější tam, kde záda ztrácejí své dobré jméno.“

„Co se čílíš, vždyť je to jen sex,“ nechápal Petr její rozhořčení.

„Pro tebe možná. Nenapadlo tě někdy, aspoň jednou, že ty holky k tobě asi něco cítí, jinak by ti nedaly?“

„Já sex od lásky odděluju.“

„Ty, ty a jenom ty. Ostatní? Co je ti po nich, že?“ soptila Evelína.

„Jo, je to jejich boj,“ usmál se Petr, „víš, že jsi krásná, když se vztekáš?“

„Tak na to zapomeň, frajere,“ odsekla Eli a zhluboka se nadechla.

Pacholku jeden, ono se ti to snad líbí!

„Věříš na minulé životy?“ zeptal se Petr Eli, když trochu vychladla.

„Nevylučuju je,“ odpověděla popravdě.

„Víš, nejspíš jsem v jednom z nich byl Petr Pan, sedával na pařezu, hrál na šalmaj a lákal panenské nymfy

k prostopášnostem... úplně se tam vidím," zasníl se s blaženým výrazem ve tváři.

„Ukaž... no jo, to by odpovídalo," naklonila se k němu a pocuchala mu tmavou hřívu.

„Co by odpovídalo?"

„Petr Pan byl satyr, ne?"

„Ano... ale co..." trochu se překvapením zakoktal starodávný svůdce.

„Chtěla jsem zkusit, jestli nenahmátnu růžky," vychutnávala si ho Eli, „a náznaky by tam byly..."

„Evelíno, já tě..."

„Mě ne, brouku, mě ne," rozesmála se naplno, „tak panen se ti zachtělo... hm, to aby ses poohlídl u základky," mrkla na něj potouchle.

„Ty jsi panna?" pokračoval Petr v žoviálním duchu.

„Myslíš znamením?"

„Ne."

„Ne."

Od té doby jí říkal Gaio.

Gaia... Gaia... Gaia... opakovala si Evelína do kroku, když slézala z kopce. Matka Země. Beztak to bude mít nějaký háček, svraštila podezřívavě obličej a zamířila ke složkám se zápisky z přednášek, v nichž měla uschovány poznámky o satanismu. Aby je uchovala v tajnosti, zařadila je do oddílu s nápisem Metodologie psychosociálního výzkumu. Předpokládala, že nikdo příčetný by do něčeho takového sám a dobrovolně nikdy nenahlédl.

Matka... země... tady je to varieto, dospěla k tušené informaci.

„Satanismus je spíše náboženstvím těla než ducha, proto je při satanských obřadech užíván oltář tvořený lidským tělem. Při satanském rituálu je užívána nahá žena, protože její přirozeností je pasivní přijímání a zároveň představuje matku Zemi.“

No nazdar, dovedla si Eli docela živě představit, k čemu při takovém rituálu asi dochází a čím mág demonsturuje svoji sílu a odhodlanost k uskutečnění záměru, já ti dám Gaiu, potvoro souloživá. Oprava, nedám, vrátila šanon zpět na poličku. Měla důležitější věci na práci. Začalo zkouškové.

Petr Evelínu navštěvoval téměř denně. Vždycky s sebou něco přinesl – karty nebo runy; mezi biflováním jednotlivých předmětů se Eli pod jeho vedením učila rozplétat tajemství symbolů, číst starodávné germánské nápisy, pracovat s energií a rozvíjet schopnost telepatie. Petr ji naštěstí neznámkoval, ale podle množství úkolů, jimiž ji zahrnoval, usoudila, že si vede dobře. A taky mu občas, když se stoprocentně nesoustředil, přečetla myšlenky.

Po čtrnáctidenním studijním maratónu se Evelíně při pohledu do skript začínaly dělat mžítka před očima. Nejvyšší čas si trochu orazit, zavelela k ústupu z pozic. Zvedla se z letiště, bleskově se převlékla a vyrazila do města na zmrzlinu. Ozdobena velkoryse naplněným kornoutem obsadila stínem poctěnou lavičku před rektorátem a labužnický vychutnávala smetanově ovocné potěšení. Přes tmavá skla slunečních brýlí pozorovala okolní cvrkot a tvářila se spokojeně. V tomto milostivém rozpoložení ji zastihl Petr vracející se z práce. Navrhl, že by se mohli kousek projít. Nebyla proti. Courali se líně bočními uličkami až k náměstí a hlavní tepnou zpět na Čáru. Asi ve dvou třetinách cesty Petr otočil hlavu a pokynul rukou mírně doleva.

„Vidíš ty vrata?“

„Vidím... zvláštní, nikdy dřív jsem si jich nevšimla. Jsou tu nově?“

„No... počítám tak sto, stopadesát let,“ škádlil ji Petr.

„Tsssss... co je sto let proti nekonečnosti vesmíru,“ měla na něj chuť vypláznout jazyk Eli, „čím jsou tak významná?“

„Tady se scházíme.“

„Áha. Takhle přímo v centru bych vás teda nehledala,“ neskrývala své překvapení Evelína.

„To málokdo,“ souhlasně přikývl Petr, „a to je účel.“

„Proč ty tam vlastně chodíš?“ neudržela se Eli s otázkou.

„Kvůli magii.“

„Asi úplně nerozumím.“

„To, co u nich, se nikde jinde nenaučím.“

„Jo. A oni to vědí?“

„Co?“

„Že ti nejde o myšlenku jako takovou, ale výhradně o tajná učení.“

„Doufám, že ne.“

„Doufej.“

Přijela šalina. Otevřela dveře a ovanula nástupiště horkým dechem. Vyprskla cestující do ulice, lačně nasála nové a vyrazila s nimi vstříc semaforům a přidrzlým řidičům. Petr našel volné dvousedadlo, pustil Eli k okýnku a natáhl nohy do uličky. Na chvíli se odpočil.

Kde se scházejí, už vím, snažila se Evelína využít chvílky soukromí ke zmapování situace. Vypadá to, že se obřad nebezpečně blíží.

„Fakt jsme se neviděly deset let? Jejda, ten čas letí,“ prohodila Eli směrem k Lídě.

„Deset let a pár měsíců k tomu,“ opáčila Liduš a upila ze sklenice.

Evelína si pošoupla brýle a prohlédla si kamarádku pozorněji. Připadlo jí, že Lída časem zešpičatěla a kolem sevřených úst zřetelně rozeznávala stopy trpkosti. Nejspíš se to, co tenkrát udělala, nakonec obrátilo proti ní.

„Tak povídej, jak žiješ? Zůstala jsi...“ zarazila se Lída uprostřed věty.

„Kdepak, tam to vzalo rychlej konec,“ odpověděla Eli celkem smířeně.

„To mě mrzí,“ vyhrkla Lída, a zdálo se, že to myslí upřímně.

„Inu, stalo se. Nemělo, ale stalo,“ zafilozofovala Eli.

Stěhovala se tenkrát za prací do neznámého města. Jen co se trochu rozkoukala v zaměstnání a zabydlela v pronájmu, pozvala Lídu na spanilou jízdu. Přistoupily k tomu tehdy náramně zodpovědně a propařily celou noc.

Domů se vracely za světla; cestou se zastavily v pekárně pro čerstvé, ještě teplé housky k snídani. Uvítal je ztichlý dům – většina partají si o víkendů ráda přispala. Neslyšně vklouzly do bytu.

Eli zaparkovala v kuchyni a chystala baštu. Poprosila Lídu, zda by nevyvětrala. Právě zapínala rychlovarnou konvici, když zaslechla vrznutí otevíraného okna. Nachystala hrnečky, citronku, domácí pampeliškový med na oslazení a teprve pak jí došlo, že se Lídy nezeptala, jaký čaj si dá. Vzala do ruky krabičku plnou voňavých pytlíčků a vešla do pokoje. Liduš seděla na zemi a dokončovala magický rituál, jeden z těch, který se Eli nikdy nezamlouval; hluboce nesouhlasila s jeho praktikováním kdekoliv, natož pak v jejím životním prostoru. Nyní se odehrával přímo před ní a ona s tím nemohla vůbec nic udělat. Stála ve dveřích a snažila se ovládnout proud mrazivého vzteku, jenž ji zaplavil.

Nestojí to za to, nestojí to za to, opakovala si v duchu jako mantru, zatímco Lída uzavírala kruh. Evelíny si všimla, až když vzhledla. Pochopila okamžitě. Beze slova si sbalila tašku.

Eli nechala čaj čajem a doprovodila Lidku na nádraží. Popřála jí šťastnou cestu a dodala, že se s ní dál nechce stýkat. Od té doby o ní neslyšela; nebýt toho, že na sebe dnes narazily na záchodě, tak by to tak i zůstalo.

„Co Petr, vídáš se s ním?“ vrátila se Evelína do přítomného okamžiku.

„Moc ne. Střídá zaměstnání, přespává u známých, teď prý bydlí u nějaké ženské se dvěma dětmi.“

„Pořád se věnuje magii?“

„Tvrdí, že s tím přestal, ale jak to je, těžko říct,“ pochybovačně protáhla Lída.

„Hm. Dost jsem se tehdy bála, že mé ne nebude respektovat.“

„Nemusel. Měl tě na lopatě. Ale miloval tě,“ zamumlala Liduš a Evelíně se náhle rozbřesklo.

„No a co ty?“ pokračovala v konverzaci.

„Dej pokoj, já mám svejch starostí dost. Na všechno jsem sama.“

To by vysvětlovalo trpkost i rýhu, odtušila si Eli pro sebe a stočila hovor k příjemnějším tématům.

Asi po hodině se rozloučily. Evelína zamířila k vlaku, Lída na opačnou stranu k autobusu. Uprostřed nadchodu, přesně podle hesla „o kom se mluvívá, nedaleko bývá“, zahlédla Eli Petra.

Zařídila to tak, aby si jí nevšiml.